

става високомѣренъ, понѣкогы и смѣшенъ, като цѣни себе по високо отъ колко-то е длѣженъ, става неправдивъ, като цѣни вынѣгы по-низко отъ колко-то е длѣженъ оныя, на кои-то той завижда.

Истина! въ общество-то чловѣческо не ся отплатя спорядъ дѣла-та всѣкому въ еднаковѣ мѣрѣ. Кой-то ся труди изрядно, бива чясто толкось срамливъ, дѣто не знае, да посочи себеси, за да го познаиатъ, и чясто остава потуленъ или очерненъ отъ другы посредственны и смѣлы хора, кои-то ся мѣчатъ, да го надминѣтъ въ имотъ-тъ. Така врьви вече свѣтъ-тъ, и не можемъ да ся надѣемъ че ште ся промѣни.

Итака остава ти само да ся подсмывашъ на това зло, и да ся приговоришь. Вдѣлби въ память-тъ си тѣжъ высокѣ истинѣ:, Главно-то е да има чловѣкъ достоинства, а нѣ да има достоинства, зашто-то ште го заблагодарятъ хора-та. Ако го заблагодарятъ толкось по-добрѣ; ако ли нѣ, то достоинство-то му става оште по високо, зашто-то го е опазилъ и безъ да ся надѣе на отплатѣ.

Общество-то бы было по малко развалено, ако бы всѣкой отъ насъ залѣгалъ да смирява свой-ты завистливы беспокоиства, свое-то че-